

Minningarorð um mína góðu vinkonu Lenu

Ikki vardi tað meg, at tú, nýliga heimkomin úr Danmark, so bráðliga skuldi verða tikin frá okkum, tínum kær, – manni, børnum, barnabørnum, ver-børnum, langommubørnum og ikki minst tinni fostur-mammu, Annu í Jansagerði, – ja, øllum teimum, sum tú var so sera góð við, og sum stóðu hjarta tímum so nær. Tú hugsaði ikki bert um tinni nærmastu, men titt hjarta fevndi eisini um øll míni og annars tey, tú kendi, – so hjartagóð, tú var. Aldrin hugsaði tú bert um teg sjálva, men altíð, altíð um hini, tinni kær.

Fyri meg vart tú, góða Lena, ikki bert ein vinkona, men sum ein onnur mamma, sum eg kundi halla meg til og tosa við um alt, sum bertist í hjarta mínum, og tú lurtaði og skilti, og uggaði, tá tað var neyðugt!

Tær góðu og hugnaligu lótur inni hjá tykkum, tær og John, sum vit høvdu saman, og ikki minst teir nógvu, góðu túrarnir, vit gingu, tá John hevði drekkamunnin kláran, tá vit komu heimaftur, minnist eg við sera stórum takksemi.

Nú ert tú farin heim til tann Harra, sum tú fult og fast trúði uppá, og har, sum ongin pína og neyð er. Eg veit, at tin trúgv var sterk í Harra.

Ja, góði John og øll tinni, eg veit at saknur tykkara er stórus, men eg veit eisini, at Lena ynskti, at tit skuldu hyggja fram eftir og seta tykkara álit á tann Harra, sum hon setti sítt álit á.

Við sálmi 509 í sálmaðókini ynski eg, at Harrin má signa tykkum og okkum øll í sorgini og sakninum.

Æra veri minnið um mína elskaðu vinkonu, Lenu.

Ulla undir Kletti

Tíðindaskriv frá Norrøna Felagnum:

Sjónleikur í Føroyum

Mikukvøldið skipar Norrøna Felagið fyri fundi í Norðurlandahúsinum, har Laura Joensen fer at greiða frá um sjónleik í Føroyum og lesa upp úr verkum hjá Dario Fo og Bertolt Brecht

Try, sum eru køn í sjónleiki – Laura Joensen saman við Rakel Helmsdal v.m. og Jón Thorsteinsson h.m.

(mynd: Birgir Kruse)

Mangt er sagt og skrivað um sjónleik í Føroyum hesa øldina. Sjónleikir hava verið skrivaðir og framfórir so at siga á hvørjum tanga. Men er hann í dag ein høgt mett listargrein á heimligum botni? Stendur sjónleikurin stinnur á okkara døgum? Ella er hann um at detta burtur í millum allar hinar listargreinar?

Hesum spurningum og ivaleyst fleiri við fer Laura Joensen at lofta í hugleiðingum í Norðurlandahúsinum mikukvøldið, har hon ber fram nakrar tankar um støduna á sjónleikarøkinum í dag. Tiltakið, sum er alment, byrjar kl. 19.30 og

tað er Norrøna Felagið í Føroyum, sum skipar fyri.

»Føroyskur sjónleikur er á einum vegamóti«, soleiðis hevur verið sagt í mong ár, sigur Laura. »Og sjálvsagt er, at viðvíkjandi búrning og innihaldi, so eigur sjónleikur altíð at vera á einum vegamóti.« Men, heldur Laura fram, »tá umræður tær ítøkligu umstøðurnar, tá krevst tryggleiki«.

Í mangar mátar er hetta eitt merkisvert sjónleikarar. Gríma rundaði tey 25 við leiki nummar 50, tað eru liðin 100 ár síðani Bertolt Brecht varð borin í heim, og í fjør hendi tað óvanliga, at Nobelvirðislønin í bók-

mentum varð latin einum leikritahøvundi. Tað var tá italiumaðurin Dario Fo, sum er føddur í 1927, fekk virðislønina.

Enn hevur eingin leikur eftir 100 ára føðingardagsbarninum Bertolt Brecht verið framfórir í Føroyum. Tó fer Laura Joensen mikukvøldið at lesa úr teksti, sum Brecht skrivaði í Danmark, har hann búið eitt skifti. Teksturinn røpast »Tala til danska arbeidar-sjónleikaranum um kynstrið at eygleiða«.

Harumframt fer Laura at triva í søgu eftir Dario Fo, sum er um Káin og Ábel og stavar frá fimtiárunum.

Laura Joensen, sum er fødd í 1946, byrjaði at spæla sjónleik í Sjónleikarhúsinum í Havn tá hon var fimtan ára gomul. Árin 1961-64 var hon á leiklistaskeiði hjá Eyðuni Johannessen har í húsinum og seinni fór hon til Herning í Danmark, har hon fekk prógv sum drama-leiðari. Síðani 1979 hevur hon verið við í sjónleikarabólkinum Grímu, sum var byrjaður tvey ár undan.

Laura er í dag formaður í Leikpalli Føroya og er føroyskt umboð í Teater og Dans í Norden og Nordisk Teaterunion.

Lesarabrøv

Ein umbering til Katrin D. Jacobsen, løgtingskvinnu javnaðarflokksins

Tá ið undirritaði fekk Sosialin fyrri leygardagin tann 23. oktober í h. á. í hendur, datt hann fram á eina grein eftir tygum í blaðnum. Í einum broti í skrivi tygara taka tygum útvarpssendingina »Vetrarbreytin« fram, og hava nýkur orð um ein pistil, ið undirritaði skrivaði og las í teirri sendingini

mánakvøldið tann 12. oktober í h. á. Jú djúpari eg hugleiði orð tygara til mín, tí meiri kenni eg meg dømdan í samvitsku mínari og tyngdan. Eg – undirritaði og óverdugi rithøvundur – kunngerir tí tygum Katrin D. Jacobsen, løgtingskvinnu, og somuleiðis tingflokki tygara og

øllum stjórnmálaliga avvarðandi og játti:

Eg – áðurnevndi rithøvundur – havi syndað. Eg havi talað ilt um Dam, Son og Tann Heilaga Javnaðarflokk. Fyrigevi mær EID-ESGAARD veikleika anda míns og hugmód biði eg inniliga av heilum hjarta.

Skrivaði í Havn sunnudagin tann 25. oktober 1998 (eftir kirkjutíð).

Tygara undirgívnir og eyðmjúkliga iðrandi veljari

Carl Jóhan Jensen